

Arrest

nr. 105 065 van 14 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2012 tot weigering van verblijf met meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BLEYENBERGH, die loco advocaat S. LE PAIGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 april 2012 dient verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 25 september 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.04.2012 werd ingediend door:

Naam: D. {..}

Voorna(a)m(en): S. {..}

Nationaliteit: Macedoniër

Geboortedatum: {..}

Geboorteplaats: Kumanovo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: {..}

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor om de duurzame en stabiele relatie aan te tonen:

-Eén foto: aangezien deze foto niet voorzien is van een datum kan niet achterhaald worden wanneer deze genomen werd. Bijgevolg vormt deze foto geen afdoende bewijs om de duurzaamheid van de relatie aan te tonen.

Bovendien stelt artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(..)

3°worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Uit het voorgelegde attest van de mutualiteit blijkt dat de partner van betrokkene als arbeidsongeschikt werd geregistreerd van 16.09.2010 tot 23.01.2011. Deze voorgelegde inkomsten zijn echter niet voldoende recent om aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon in de zes maanden voor de aanvraag over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte.

Bijgevolg heeft betrokkene niet voldaan aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° en artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij werd bij brief van 15 maart 2013 in kennis gesteld van het feit dat zij over een termijn van acht dagen vanaf de kennisgeving van voormeld schrijven beschikt om de te laten weten of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. De verzoekende partij heeft bij schrijven van 18 maart 2013 tijdig te kennen gegeven geen synthesememorie neer te leggen. In toepassing van artikel 39/81, negende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt de annulatieprocedure voortgezet conform het eerste lid van voormeld artikel.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“De beslissing dd. 25.09.2012 werd genomen zonder verzoeker te horen. De hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt opeen nuttige wijze naar voor te brengen. (Arrest nr 1882 van 21/09/2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak X/IIde Kamer). De aangevoerde schending van de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in, dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn/haar persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn/haar belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem/haar de gelegenheid wordt geboden om zijn/haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten, dient als een dergelijke maatregel te worden gezien. Het middel is gegrond.”

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 20 april 2012 uitdrukkelijk gevraagd werd om bewijzen van de duurzame en stabiele relatie voor te leggen. Dit blijkt uit de vermeldingen op de bijlage 19ter die aan verzoekende partij werd afgegeven. Evenwel blijkt dat verzoekende partij slechts één foto heeft neergelegd die niet voorzien was van een datum zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde besluit dat dit een onvoldoende bewijs is van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet nu niet kan achterhaald worden wanneer deze foto werd genomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

In de mate dat verzoekende partij stelt dat zij voorafgaand aan de bestreden beslissing had moeten worden gehoord, dient in eerste instantie te worden gesteld dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247).

Uit het administratief dossier blijkt overigens, zoals hoger gesteld, dat in de bijlage 19ter die verzoekende partij ontving naar aanleiding van haar aanvraag duidelijk werd gesteld welke stukken nog van haar werden verwacht ter ondersteuning van haar aanvraag en dat zij dus in de mogelijkheid werd gesteld om alle nuttige gegevens bij te brengen binnen de termijn die haar daartoe werd verleend. Het feit dat zij hiertoe in gebreke is gebleven, kan enkel verzoekende partij zelf ten kwade worden geduid. In ieder geval, en dat werd eerder al vastgesteld, kan de verwerende partij niet worden verweten het zorgvuldigheidsbeginsel te hebben geschonden.

3.3. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Gelet op voorgaande bespreking maakt verzoekende partij geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

3.4. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk

dat het recht in haren hoofde niet voorzienbaar was, noch dat zij de rechtmatige verwachting kon koesteren dat er in haren hoofde een positieve beslissing zou worden genomen.

3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3.6. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Wanneer de administratie een beslissing dient te nemen in bestuurlijke zaken, dan dient zij dit te doen op basis van een voldoende onderbouwd dossier. In casu heeft verwerende partij zich enkel en alleen gebaseerd op één foto waarvan men oordeelde dat deze foto niet als afdoende bewijs kan worden aanvaard om reden dat deze foto niet voorzien is van een datum en bijgevolg geen afdoende bewijs levert om de duurzaamheid van de relatie aan te tonen.

Thans legt verzoeker meerdere (gedateerde) foto's neer waarop hijzelf en zijn partner staan. Daarenboven worden nog andere foto's neergelegd waaruit de duurzame relatie van verzoeker en Mevr. I. {...} blijkt. Daarnaast wordt verwezen naar een attest van de mutualiteit van de partner van verzoeker waaruit blijkt dat zijn partner als arbeidsongeschikt werd geregistreerd van 16.09.2010 tot 23.01.2011, doch de voorgelegde inkomsten niet voldoende recent zijn om aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon in de zes maanden voor de aanvraag over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte. Verwerende partij heeft nagelaten om verzoeker uit te nodigen en hem de mogelijkheid te bieden het bewijs te leveren dat hij aanspraak kan maken op een verblijfskaart van een lid van een burger van de Unie door hem de mogelijkheid te geven aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 bis, §2 van de Wet van 15.12.1980. Dat het middel gegrond is.”

3.7. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.8. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel in zoverre verzoekende partij met haar betoog opnieuw een schending lijkt aan te voeren van de hoorplicht.

3.9. Verder wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het

verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de (gedateerde) foto's die verzoekende partij nu voorlegt. Nogmaals wijst de Raad erop dat verzoekende partij de gelegenheid werd gegeven om bewijzen van haar duurzame relatie voor te leggen voor het treffen van de bestreden beslissing. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde foto's kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

3.10. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekende partij kan zich niet dienstig op dit beginsel beroepen.

3.11. Met haar betoog maakt de verzoekende partij evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.12. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3.13. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, §2 en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Art.40bis {...}

Door verzoeker wordt wel degelijk het bewijs geleverd dat hij voldoet aan de bovenvermelde voorwaarden vervat in artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Dit bewijs wordt geleverd op basis van foto's waaruit blijkt dat hij reeds voor 16.07.2010 een relatie heeft met zijn partner.

Artikel 40ter van voormelde wet stelt uitdrukkelijk:

Art. 40ter {...}

In casu staat het vast dat verzoeker ten laste is van zijn partner en geenszins ten laste is van het sociale zekerheidsstelsel. Dit blijkt onder meer uit het enkele feit dat verzoeker over geen inkomsten beschikt doch zijn partner voorziet in zijn onderhoud. Verzoeker legt een bewijs voor van de werkloosheidsvergoeding van zijn partner ten bedrage van 1112,54 euro per maand. Daarenboven wordt aangetoond dat de partner van verzoeker actief op zoek is naar werk. Dat verzoekster bijgevolg voldoet aan de bovenvermelde voorwaarden en de weigeringsbeslissing van verblijf van meer dan drie maanden met bevel het grondgebied te verlaten nietig is. Dat het middel gegrond is.”

3.14. Artikel 40bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt:

“Artikel 40bis

{...}

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

{...}

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand

aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

{..}”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 20 april 2012 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van de burger heeft ingediend als partner in een duurzame relatie met een Belgische onderdaan, en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Aan verzoekende partij werd op diezelfde dag een bijlage 19ter overhandigd en zij werd gevraagd om binnen de drie maanden en ten laatste op 20 juli 2012 bewijzen aan te brengen van haar duurzame relatie. Op 21 juni 2012 maakt verzoekende partij een niet gedateerde foto over ten bewijze van haar duurzame relatie.

Zoals reeds uit de bespreking van het eerste middel is gebleken is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat de niet gedateerde foto die verzoekende partij als bewijs van haar duurzame en stabiele relatie heeft voorgelegd, niet afdoende is. Waar verzoekende partij nogmaals wijst op de foto's die zij thans bij het verzoekschrift voegt, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het tweede middel waar gebleken is dat verzoekende partij deze stukken niet dienstig kan aanvoeren in onderhavige procedure.

Ten slotte uit de verzoekende partij kritiek op volgend motief: *“Bovendien stelt artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:*

(..)

3°worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Uit het voorgelegde attest van de mutualiteit blijkt dat de partner van betrokkene als arbeidsongeschikt werd geregistreerd van 16.09.2010 tot 23.01.2011. Deze voorgelegde inkomsten zijn echter niet voldoende recent om aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon in de zes maanden voor de aanvraag over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte.”

Dienaangaande wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft nu de bestreden beslissing voldoende geschraagd is door het motief dat verzoekende partij haar duurzame relatie met een Belgische onderdaan niet heeft bewezen. Dit motief op zich is determinerend en, zoals blijkt uit de bespreking hoger, is verzoekende partij er niet in geslaagd dit motief te ontcrachten. Kritiek op overtollige motieven kan op zich niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zodat het niet nodig is deze kritiek nader te onderzoeken.

3.15. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER